

20. BÖLÜM

**KÜLTÜR BAKANI SAYIN DOÇ.DR.
AHMET TANER KIŞLALI SAFRANBOLU'DA**

- **SAFRANBOLU, DEVLETİN DE İLGİ ALANINA GİRİYOR**
- **MUSTAFA ULUÇINAR'IN ONURU**
- **SAFRANBOLU'NUN KORUMA AMAÇLI İMAR PLANI**
- **KARAYOLLARINDA “SARI” SAFRANBOLU LEVHALARI**
- **SAFRANBOLU'NUN DİĞER KAZANIMLARI**
- **SAYIN KIŞLALI, SAFRANBOLU İÇİN DE BÜYÜK BİR ŞANSTI**

20. BÖLÜM

KÜLTÜR BAKANI SAYIN DOÇ.DR. AHMET TANER KIŞLALI SAFRANBOLU'DA

Hiç kuşkusuz bilim, sanat, kültür çevreleri ile basın ve yayın kuruluşlarının ilgi odağı olması, Safranbolu'nun tanınmasında ve korunmasında çok önemli bir aşamayıdır. Ancak yeterli değildi, korumanın duygu ve söylem alanından, eylem alanına geçirilmesine ve bunun için de Devletin devreye girmesine gereksinim vardı. Zamanın Kültür Bakanı Doç.Dr. Ahmet Taner KIŞLALI'nın Safranbolu'ya gelmesi, Safranbolu'nun Devlet'in koruyucu kanatları arasında yer bulmasını sağlayan bir dönüm noktası olacaktı. Nitekim öyle olduğu, hiçbir duraksama olmaksızın söylenebilir.

Ahmet Taner KIŞLALI –Kültür Bakanı

Sayın KIŞLALI, belediye olarak çağrımızı kabul buyurdu ve 17 Haziran 1978 Cumartesi günü Safranbolu'ya geldi. Kaymakam Yücel BÖLGEN'le, Bakanı Cildikısık tüneli dolaylarında karşıladık, Sayın Bakan her ikimizi makam arabasına aldı; gelene kadar kendisine Safranbolu'yu ve sorunlarını anlatmaya çalıştım. Zonguldak Valisi Nevzat AYZAN, aynı gün Zonguldak'ın ilçelerinde incelemelerde bulunan Sağlık Bakanı Dr. Mete TAN'la birlikteydi, onlarla daha sonra Safranbolu'da beraber olundu.

Ahmet Taner KIŞLALI'ya önce Safranbolu'nun Çarşı kesimini, sonra Bağlar'ı gezdirdim.

Arslanlar'da Öğretmenler Lokali'ni ziyaret etti, öğretmenlerle söyleşilerde bulundu, Konarı Köyü ile Yazıköy'e de uğradı. Yazıköy'de bir kütüphane, Konarı köyünde ortaokul açılmasını uygun buldu. Ancak en önemlisi Safranbolu için aldığı kararlar ve verdikleri talimatlardı. Bunlar Safranbolu'nun korunmasına yönelik ilk Devlet yatırımları ve somut uygulamalar olarak, tarihsel bir önem ve değer taşımaktadır.

● SAFRANBOLU, DEVLET'İN DE İLGİ ALANINA GİRİYOR

Sayın KIŞLALI'nın geldiği günlerde Arasna (*Yemeniciler arastası*), sözlük anlamında tümüyle bir viraneydi. Yıllar önce çevresine sürekli çekiç seslerinin yankılandığı bu çarşı, buranın son ustalarından Rifat CONKOĞLU'nun dükkanını Arasna dışına taşması ve Ahmet DEMİREZEN ustanın da dükkanını kapatması nedeniyle metruk bir görünüme bürünmüştü.

Sık sık arasnanın, kimi kişilerin bir takım uygunsuz davranışlarına uygun bir ortam haline dönüştüğünden yakınıyor veya burada gizlice sigara içen çocukların yangın çıkartabileceğinden korkuluyor; her iki giriş yerinin Belediye olarak kapatılıp, içeriye girişin engellenmesi öneriliyordu.

Sayın Bakanı Arasna'ya götürdüm, burasının yandaki Köprülü Camiine akar sağlamak üzere vakfedildiğini, daha sonra özel mülkiyete intikal ettiğini, Kurtuluş Savaşında ulusal ordunun ayakkabılarının yapıldığı bir merkez olduğunu, fabrikasyon ayakkabı döneminin, kunduracılık ve yemenicilik gibi zanaatlara yaşam hakkı tanımaması nedeniyle çarşının böyle bir görünüme büründüğünü açıkladım.

Sayın KIŞLALI, bana “bu *Arasta'yı nasıl kurtarabiliriz*” diye sorduğunda, “*ancak Bakanlığınızca kamulaştırılır, restore edilirse kurtarılabilir*” yanıtını verdim. Bakanlıklarının Safranbolu'da bir hizmet birimi olmaması nedeniyle, kamulaştırma sırasında, yardımcı olup olamayacağımı sordu; kamulaştırma bedelinin Bakanlıkça karşılanması halinde her türlü görevi üstlenmeye söz verdim. Bakan hemen, beraberindeki Bakanlığının üst düzey yöneticilerine kamulaştırma için gerekli direktifleri verdi.

Safranbolu'da İLKSES – 08.12.1978

Arasna'daki görüşmemiz sırasında, Sayın Bakan'ın, “*biz burasını kamulaştırır, restore ederiz, sonra Belediyenize devrederiz*” demesi sevindiriciydi. Ancak ne var ki, restorasyon bittiğinde, 12 Eylül 1980 sonrasında ne Sayın KIŞLALI Bakan ve ne de ben Belediye Başkanıydım. Arasna'nın Belediye'ye devir yerine, Hazine mülkiyetinde kalması, Safranbolu

Belediyesi için bir kayıptır. Verilen söz yerine getirilmelidir, Hükümetler, Bakanlar değişebilir; “Devlette devamlılık esastır”; Arasna'nın mülkiyetinin, Belediye'ye devri için yoğun girişimlerde bulunulmalıdır.

Üstte restorasyon öncesi; altta restorasyon sonrası ARASNA

Sayın KIŞLALI, Arasna dışında uygun görülecek iki konağın da Bakanlıklarınca kamulaştırılıp restore edilmesi için beraberlerindeki gerekli talimatı verdi. Beraberlerinde Müsteşar ünlü tarihçi Prof. Dr. Şerafettin TURAN ve Müsteşar Yardımcısı Murat KATOĞLU bulunuyordu.

Safranbolu'ya, bir defasında eşi ressam Oya KATOĞLU ile birlikte olmak üzere birkaç kez gelen ve gerçek bir Safranbolu dostu olan

Müsteşar Yardımcısı Murat KATOĞLU, kamulaştırma işlemlerinde ve bedellerinin Bankaya yatırılmasında büyük gayret gösterdi.

Daha sonra yapılan incelemeler sonucunda ve Yavuz İNCE'nin görüşleri doğrultusunda Bakanlıkça, "Kaymakamlar evi" ile "Saraçlar'ın evi"nin (Çarşı Pazaryeri'nde halen Haticehanım Konağı 3 olarak bilinen ev) kamulaştırılması uygun bulundu. Bu iki evle birlikte Arasna'daki 49 işyerinin toplam kamulaştırma bedeli hiç zaman geçirilmeden T.C. Ziraat Bankası'na yatırıldı.

Murat KATOĞLU

Bakana verdiğim söz gereği, Arasna'daki kamulaştırmaların bir an önce sonuçlandırılması için büyük çaba gösterdiysem de, kamulaştırma bedeline itirazların yargı mercilerinde karara bağlanması zaman aldı. Dolayısıyla onarımın başlaması ve bitirilmesi gecikti. Ancak geç de olsa Arasna kurtarıldı. Bugün aradan yıllar geçtikten sonra bile, hala Arasna'daki dükkanım elimden alındı diye söylenenleri, "mal canın yongasıdır" diye anlayışla karşılamak yerine, "kör ölür badem gözlü olur" diye değerlendirmek daha uygun olacaktır. Kamulaştırma yapıp Arasna kurtarılmasaydı, dükkan sahiplerinin kamulaştırma sonucu, az veya çok bir bedel almaları bir tarafa, Arasna dükkanlarından geriye sadece enkaz kalacaktı.

Restorasyon sonrası KAYMAKAMLAR EVİ

-Kamu kaynaklarıyla restore edilen Safranbolu'daki ilk ev -

Kamulaştırılan Kaymakamlar evi'nde, Karabük Demir Çelik Fabrikaları'nda çalışan evin hissedarlardan biri oturmaktaydı. Onun ricası üzerine Demir-Çelik yetkilileriyle görüştüm, kırmadılar; hissedar hemşehrimize lojman tahsis ettiler ve Kaymakamlar evi'nin kamulaştırması sorunsuz olarak çözümlendi. Bu evin onarımı bittiğinde Belediye Başkanlığım son bulmuştu, açılıştaki törene çağrılmama gerek görülme de, kısa sürede hizmete girmesine çok sevinmiştim. Ancak, Kültür Bakanlığı'nın Kaymakamlar Evi'nin yönetimini, geçen zaman içerisinde Belediye'ye bırakmamasının da, önemli bir olumsuzluk olduğuna özellikle değinmek isterim.

"Saraçların evi" olarak bilinen kamulaştırma konusu ikinci ev, Mersin'de yerleşik hemşehrimiz avukat Faik SARAÇOĞLU'na aitti, kamulaştırmaya karşı Danıştay nezdinde iptal davası açtı. O dönemde idari yargı mercii olarak, bölgesel yetkili idare mahkemeleri henüz kurulmamıştı; idarenin her türlü eylem ve işlemine karşı, idari yargı mercii Danıştay'dı.

Faik SARAÇOĞLU'nun kamulaştırma kararına itirazları arasında, benden bahisle "*Belediye Başkanı'nın ailesine ait ev, benim evimden daha güzeldir, kendi evini kurtarmak için benim evimi kamulaştırıyor*" demesi çok ilginçti. Kamulaştırmayı Belediye değil, Bakanlık yapıyordu, keşke benim evim kamulaştırılsaydı. Ancak bu kez de "*Belediye Başkanına ayrıcalık yapıldı*" denirdi.

1979 sonunda Bülent Ecevit Hükümetinin istifasıyla Sayın KIŞLALI'nın ve Bakanlık üst bürokratlarının görevlerinden ayrılması ve arkasından 12 Eylül 1980 hareketinin olması sonucu, Faik SARAÇOĞLU'nun açtığı davayı Bakanlık takip etmedi ve Saraçların evi kamulaştırılmadı. Bu ev, uzun süre metruk bir durumda bırakıldı, sahibinin vefatı sonrasında da varisleri tarafından satılarak, 2000'li yıllarda özel bir işletmeci tarafından konaklama tesisine dönüştürüldü.

Kültür Bakanı Sayın KIŞLALI'ya, Safranbolu'ya gelişlerinde İzzet Mehmet Paşa'nının kütüphanesi'nden de bahsettim ve kitapları gösterdim. Çok ilgilendi; ileride kitaplara ve kütüphaneye ayırdığım özel bölümde geniş olarak değindiğim gibi, hemen kitapların kataloğunun hazırlanması hususunda, yanındaki ilgililere direktif verdi.

● MUSTAFA ULUÇINAR'IN ONURU

Sayın KIŞLALI, aynı gün Safranbolu'ya gelen Sağlık Bakanı Dr. Mete TAN'la birlikte, öğle yemeğinde Belediye Meclis ve Encümen üyesi Mustafa ULUÇINAR'ın, Bağlar'daki evinin bahçesinde ağırlandı. Sayın ULUÇINAR'ın, "*aynı anda kim bu memlekette iki Bakanı birden bahçesinde ağırlamıştır, kimin kapısının önüne iki tane kırmızı plakalı Bakan arabası aynı anda park etmiştir? Bu benim için ne büyük onurdur*" demesini unutamam.

Karabük'te Demir-Çelik Mühendisler Kulübü'ndeki akşam yemeği sonrası, eski bir Safranbolu evinde kalmak arzusunda olan Sayın KIŞLALI, gece Akçasu'daki baba evimde (*Hacıhüseyinler "Hasseyinler" evi*) ağırlandı. Sabah kahvaltısı sonrasında ikram edilen, bir yakınımın gönderdiği kirazların kurtlu çıkmasının mahcubiyetini hiç unutamam.

● SAFRANBOLU'NUN KORUMA AMAÇLI İMAR PLANI

Kültür Bakanı Ahmet Taner KİŞLALI'nın gelişleri, "*Safranbolu Belediyesi artık yalnız değil, Safranbolu'ya Devlet de sahip çıkıyor*" denilmesine, gücümüzün ve çalışma şevkimizin artmasına ve dolayısıyla sağlanan destek ve katkının nitelik ve nicelik yönünden önem kazanmasına ortam hazırladı. Bununla da kalmadı, Safranbolu'nun korumasına yönelik plan ve projelerin gerçekleştirilmesi aşamasına da geçilerek, Safranbolu için "*koruma amaçlı imar planı*" düzenlenmesi için girişimler başlatıldı.

"*Koruma amaçlı imar planı*" kavram olarak, o sırada bilimsel terminolojide kullanılsa da, belki sadece bilim adamlarının söylemlerinde ve özlenerinde yer almaktaydı. Bunun özlem olmaktan çıkıp, eyleme dönüştürülmesi ilk kez - ya da Bodrum'dan sonra - Safranbolu'da gerçekleşti.

Belediye'de, Kaymakam Yücel BÖLGEN ve Belediye Meclis üyelerin katılımıyla düzenlenen bir törenle, İTÜ Mimarlık Fakültesi ile Kültür Bakanlığı arasında, 23 Eylül 1978 günü imzalanan, Safranbolu koruma amaçlı imar planının yapımına ilişkin protokol, önemli bir tarihsel belgedir.

Safranbolu'nun "Koruma amaçlı imar planı"nın yapımı töreninde, Kültür Bakanlığı ve İ.Teknik Üniversitesi yetkilileri; Kaymakam, Belediye Başkanı ve Belediye Meclisi Üyeleriyle bir arada

O yıllarda, Antalya'nın ünlü Kaleiçi'nin bile böyle bir imar planı olmadığı düşünülürse, Metin SÖZEN'in sözcükleriyle, "*Korumanın Başkenti: Safranbolu*" deyişinin, hoş giden bir yakıştırma değil, gerçeklerin abartısız biçimde dile getirilişi olduğu daha iyi anlaşılır. İmza törenine Kültür Bakanlığını temsilen Müsteşar Yardımcısı Murat KATOĞLU, Üniversiteyi temsilen Prof.Dr.Doğan KUBAN ile Doç.Dr.Metin SÖZEN katılmışlardı.

, Belediye Başkanlık odasında, Kültür Bakanlığı yetkilileri ile İTÜ öğretim üyeleri arasında, "Safranbolu Koruma Amaçlı İmar Planı"nın yapımına ilişkin protokol imzalanıyor (23.09.1978)

Yapılan tören sırasında Prof.Dr. Doğan KUBAN, Safranbolu'nun korunmasında Devletin yardımcı olmasının büyük bir aşama olduğunu ve bu sayede yapılacak çalışmaların dünya çapında bir olay olacağına inandığını; Doç.Dr.Metin SÖZEN de, korumanın bazı çevrelerin iddiasının aksine gerici ve muhafazakar bir davranış değil, eski kültürü yeni kuşaklara aktaran ilerici, çağdaş bir tutum olduğunu söylemişlerdi.

Protokol gereğince koruma planı İTÜ Mimarlık Fakültesi tarafından 10 yıl içerisinde gerçekleştirilecek, tüm masraflar Kültür Bakanlığı'nca karşılanacaktı.⁽¹⁾

(1) İTÜ'nün hazırladığı koruma planı 1981 yılında Gayrimenkul Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu'na sunulmasına karşın, bu kurul kapatıldıktan sonra, 2863 sayılı yasaya göre oluşturulan Taşınmaz Kültür Varlıkları Yüksek Kurulu tarafından 1985'de ele alınabildi. Koruma amaçlı imar planı yerine "Koruma Geliştirme Planı" yaptırılmasına karar verildi. İsmet OKYAY tarafından yapılan bu plan 1990 yılında Belediye Meclisi'nce uygun bulunup, ilgili kurulca onaylandıktan sonra yürürlüğe girdi.

Ben de bu konuya ilişkin olarak, “*Safranbolu’da Tarihsel Bir Gün*” başlığıyla, “*Safranbolu’da Zaman Gazetes*”nin 05 Ekim 1978 tarihli nüshasında yayımlanan yazımda Safranbolu’nun bundan böyle Devletimizin yetkili kuruluşlarının ilgi alanına girmesi nedeniyle, 23 Eylül 1978’i Safranbolu için tarihsel bir gün olarak nitelendirmiş ve yazımı, “... *şu bir gerçektir ki, gelecek kuşaklar 1978’ler Türkiye’sinde elde kalan tek örnek Safranbolu varmış, onu da o yılların Safranbolu halkı ve yöneticileri yok etmişler, ne affedilmez kusur işlemişlerdir diyemeyeceklerdir; övgü konusu etmeseler bile, yergi konusu da etmeyeceklerdir...*” diye bitirmiştım. Geçen zamanın, bu görüşlerimde haklılığımı kanıtlamış olmasından dolayı kıvanç ve mutluluk içinde olduğuma da, bu arada özellikle değinmeliyim.

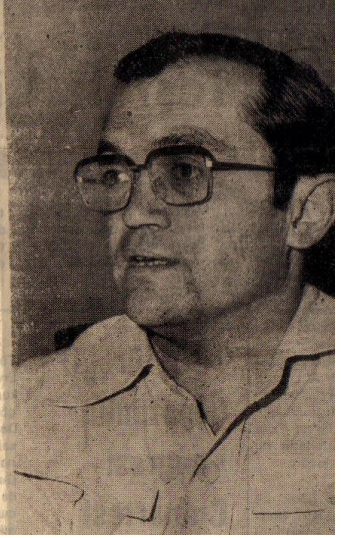
Kültür Bakanlığı’nın İTÜ Mimarlık Fakültesi’ne yaptıracığı koruma amaçlı plan, uzun yıllar kendi kendini korumuş olan Safranbolu’nun, bundan sonra korunmasına ve bu amaçla yasal ve kamusal kimi önlemlere gereksinim bulunduğunun anlaşılması sonucu gerçekleşmiş ve bu önemli olaya, hem ulusal ve hem de, Zonguldak Uyanış Gazetesinin 23.09.1978 tarihli, yandaki yayımında da görüleceği üzere yerel basın geniş ölçüde ilgi göstermiştir.

«Yapılan anlaşma ekonomik açıdan da yeni olanaklar sağlayacak» dedi

KARABÜK, (Uyanış Bürosu) — Safranbolu Belediye Başkanı Kızıltan Ulukavak dün bir açıklama yaparak, İTÜ ve Kültür Bakanlığında bir heyetin bugün ilçeye gelerek Safranbolu’nun tarihi değerleri konusunda anlaşma imzalayacaklardır.

Bugün belediyede yapılacak olan anlaşmayla, Safranbolu’nun tarihi değerlerinin korunması sağlanacaktır.

Kızıltan Ulukavak’ın verdiği bilgiye göre, Kültür Bakanlığın dan Müsteşar Şerafettin Turan ile Müsteşar Yardımcıların dan Murat Katoğlu ve beraberlerinde bir heyet bu sabah ilçe ye gelecektir. Ayrıca, İTÜ’den Mimarlık Tarihi ve Restorasyon Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Doğan Kenan ile aynı enstitüden Doç. Dr. Metin Sözen

● KARAYOLLARI’NDA “SARI” SAFRANBOLU LEVHALARI

Kültür Bakanı Ahmet Taner KİŞLALİ, Safranbolu’yu gördükten ve büyük bir kültürel değer taşıdığını gözlemledikten sonra, aynı özellikteki yerleri gösteren levhalar gibi, Safranbolu’ya ulaşan Karayollarının güzergahındaki levhaların da “*sarı renkli*” olmasının gerektiğini söyledi. Nitekim, bir ay içinde Temmuz/1978 sonunda, karayollarının Safranbolu’yu işaret eden mavi levhalarının tamamı sarı oldu.

● BAKAN’IN İLGİSİYLE, SAFRANBOLU’NUN DİĞER KAZANIMLARI

Sayın KİŞLALİ’nin ziyaretleri, Safranbolu’nun sadece mimarlık değerleri açısından korunmasına yönelik çalışmalara başlangıç olmakla kalmadı. Ayrıca, yine İTÜ Mimarlık Fakültesi ile Turizm ve Tanıtma Bakanlığı arasında, “*Safranbolu ve Yakın Çevresi Koruma ve Turistik Geliştirme Projesi*” adı altında bir başka protokolün düzenlenmesini de sağladı. Turizmim,

mimarlık değerlerinin koruma olayına katkılarından yararlanmayı amaçlayan bu proje, ne yazıkki 1980 öncesi ve sonrasında,Türkiye’de siyasal olayların beklenmedik ve çok değişik boyutlarda gelişmesi sonucu gerçekleştirilmedi. Bu yüzden, 1970’li yılların sonunda başlayan turizm olayı, dış turizme de açılarak Safranbolu’da, 1990’lardan itibaren yoğunluk kazanabildi.

Sayın KIŞLALI’nın Safranbolu ziyareti, ayrıca Safranbolu ile ilgili çok önemli bir yapıtın Kültür Bakanlığı’nca basımının gerçekleştirilmesine de uygun bir zemin hazırladı. Değerli bir mimar olduğu kadar, usta bir fotoğraf sanatçısı da olan Reha GÜNAY’ın, yurt içi ve yurt dışında sergilenen Safranbolu evleri fotoğraflarının da yer aldığı “*Geleneksel Safranbolu Evleri ve Oluşumu*” adlı kitabının basımını, Kültür Bakanlığı üstlendi.

Bu kitap Safranbolu evleri konusunda en ciddi, en titiz inceleme ve araştırma ürünü olan, ilk bilimsel eserdir; her düzeydeki ve her konumdaki kişilerin başvuru kitabı olma özelliğini, 2000’li yıllarda da korumaktadır.⁽²⁾

• SAYIN KIŞLALI, SAFRANBOLU İÇİN DE BÜYÜK BİR ŞANSTI

Şurası bir gerçektir ki, 1970’li yılların sonlarına doğru Kültür Bakanlığı’nda, Sayın Ahmet Taner KIŞLALI gibi, politikacı olmaktan çok, bilim ve kültür adamı olma niteliği öne çıkan bir Devlet yetkilisinin görevli olması, Türkiye için olduğu kadar Safranbolu için de, kolay elde edilemez büyük bir şanstı; Safranbolu’nun en büyük kazanımları Sayın KIŞLALI sayesinde oldu. İleriki yıllarda politikadan ayrılan Sayın KIŞLALI, akademik çalışmalarına devam edip, Profesör ünvanını da iktisap ederek, Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Okulu’nda (*daha sonraları İletişim Fakültesi*) öğretim üyeliği yaptı.

Safranbolu’nun korunmasında Devletin ilgi ve katkısını sağlayan Ahmet Taner KIŞLALI’ya, hizmetlerinin önem ve değerini belirtir düzeyde, Safranbolu’da ismini yaşatıcı ve kalıcı bir davranış gösterilememiş olmasını hep bir eksiklik olarak görmüş ve yeri geldikçe bu kusurumuza değinmekten kendimi alamamışımdır. Sadece Kaymakamlar Evi’ndeki “*slayt odası*”na adını vermek yeterli değildi.

Hiç kuşkusuz, Sayın KIŞLALI’nın Safranbolu olayındaki etkisi ve katkısı, herhangi bir Kültür Bakanı’ndan beklenebilecek davranışların çok ötesinde, benzerleriyle her zaman karşılaşmak olanağı bulunmayan, ancak

---

⁽²⁾ 1981 yılında ilk basımı, 1989 yılında yine Kültür Bakanlığı’nca aynı adla ikinci basımı gerçekleştirilen Reha GÜNAY’ın “Geleneksel Safranbolu Evleri ve Oluşumu” kitabı, daha sonra 1998’de “Türk Ev Geleneği ve Safranbolu Evleri” adıyla büyük boyutlarda çok kapsamlı olarak; 2003’te de “Safranbolu Evleri” adıyla taşınması kolay bir cep kitabı biçiminde, kısaltılmış olarak Yapı Endüstri Merkezi tarafından yayımlandı.

gerçek bir kültür adamının ve gerçek bir Devlet adamının sergileyebileceği tutum ve anlayışların ürünüydü. Burada, çok acı bir gerçek olsa da, Sayın KIŞLALI ile ilgili bir anekdot anlatılmadan bu bölüm sonlandırmamalıdır.

Safranbolu'ya gelişlerinden 20 yılı aşkın bir süre geçtikten sonra, 1979 yılında Prof..Dr. Ahmet Taner KIŞLALI'yı Safranbolu'ya davet ederek, başlattıkları koruma atılımlarının olduğu boyutları ve özellikle Arasna'daki hareketliliği göstermek istedim; Safranbolu'nun kadirbilirliği de bunu gerektirirdi. Bu düşüncemi Arasna esnafına ve o sırada Arasna Kahvesi'ni işleten Savaş HALVAŞI'ye açtığımda, Sayın KIŞLALI'ya Arasna'da özel bir tören düzenlenmesi için görüş birliğine varıldı. Köşe yazarı olduğu Cumhuriyet Gazetesi'nin Ankara Bürosu'ndan Sayın KIŞLALI'yi aradım, randevu aldım ve gazetede odasında Eylül/1999'da görüştüm.

Bana, Safranbolu'yu görmekten çok memnun olacağını, ancak Ekim ve Kasım aylarında zamanının dolu olduğunu, Aralık/1999 başında Safranbolu'ya gelebileceğini ve orada "*Kemalizm ve Türkiye*" konusunda bir konferans vermek istediğini söyledi; bunun mümkün olup olamayacağını ve özellikle Safranbolulu gençlerin bu toplantıya katılmalarının sağlanıp sağlanamayacağını sordu.

Sayın KIŞLALI, "*Atatürkçü Düşünce Derneği*"nin etkin görevlilerindendi; aynı Derneğin Safranbolu Şubesi Başkanı emekli öğretmen Halil ÖNDER'e ve Safranbolu Kaymakamı Celal ULUSOY'a güvenerek, sorusunu olumlu yanıtladım. Nitekim her ikisi de, Sayın KIŞLALI'nın vereceği konferans için gereken düzenlemeyi ve katılımı sağlayacaklarını bildirdiler ve 04.Aralık.1999 günü Safranbolu'yu ziyaret tarihi olarak belirlenerek, kendileri için Havuzlu Asmazlar Konağı'ndan rezervasyon da yaptırıldı.

Ancak ne büyük bir talihsizliktir ki, bu organizasyon gerçekleşemedi. 21 Ekim 1999 sabahı çağ dışı, insanlık dışı gerici güçler, bir Atatürkçü'yü daha, Sayın KIŞLALI'yı da katlettiler. Sayın KIŞLALI'yı rahmet ve şükranla anmamız gereğini yinelerken, uğradığı suikast sonrası "*Müze Kent Safranbolu Gazetesi*"nin Ekim/1999 tarihli 45.sayısındaki "*Sayın KIŞLALI'nın Ardından*" başlıklı yazımın son bölümüne burada yer vermek istiyorum.

"... O'nun kaybıyla sadece gerçek bir ATATÜRKÇÜ'den, gerçek bir laik'ten ve gerçek bir demokrattan yoksun kalmadık. Safranbolu'nun kültürüne Devlet adına sahip çıkan gerçek bir kültür adamından da yoksun kaldık. Safranboluluların acısı, bu açıdan da çok derindir, kayıpları çok büyüktür. Sayın KIŞLALI, sadece benzersiz kişiliğiyle değil, Safranbolu'yu koruma sürecini hızlandıran ve ona güç katan girişimleriyle de, Safranboluluların hatıralarında ve hafızalarında hep yaşayacaktır..."